

Răstignirea

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Răstignirea (Matei 27.33-38; Marcu 15.22-27; Luca 23.33-34; Ioan 19.17-24)

„Și au dus pe Isus la locul numit Golgota, care în traducere înseamnă ‚Locul Căpățânii’” (Marcu 15.22). Nu are importanță pentru noi unde a fost locul acesta și din ce motiv el a purtat acest nume de groază.³⁰ Dar ceea ce a avut loc acolo, aceasta mișcă inima noastră și de aceea numele Golgota a primit un răsunet deosebit pentru toate timpurile. Acolo Fiul lui Dumnezeu a fost „înălțat de pe pământ” (Ioan 12.32,33), acolo El „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evrei 12.2), acolo Hristos „a fost răstignit în slăbiciune” (2 Corinteni 13.4). Acolo a fost înfăptuită lucrarea mare, minunată, care constituie baza unei mântuiri desăvârșite pentru păcătos și a unei creații noi. Acolo a fost împlinit planul veșnic al lui Dumnezeu și sfințenia lui Dumnezeu și dragostea Sa au fost satisfăcute în măsură egală. Cine ar putea să exprime în puține cuvinte dimensiunea acestui eveniment! „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și-L va preamări îndată” (Ioan 13.31,32). Aceasta este ceea ce urma să aibă loc acum pe Golgota și în cele ce au urmat după aceea.

„Când au ajuns la un loc numit Golgota, care înseamnă: Locul Căpățânii, I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; dar când l-a gustat, n-a vrut să bea” (Matei 27.33,34). Chiar dacă Marcu vorbește aici despre „vin amestecat cu smirnă” (Marcu 15.23), cu siguranță este vorba de aceeași băutură, și anume despre băutura anestezică, care se dădea celor ce urmau să fie executați capital, pentru a le calma durerile.³¹ Domnul a spus deja prin gura psalmistului: „Mi-au dat fiere de mâncare” (Psalm 69.21).

Faptul că Domnul mai întâi a gustat băutura, înainte s-o refuze (cu toate că El știa ce era), ne prezintă iarăși în chip impresionant natura Sa umană și smerirea Sa. Dar cu toate că El era Om și simțea durerea ca fiecare dintre noi, El a refuzat totuși să primească vreo alinare din partea oamenilor. „Dar El nu l-a luat” (Marcu 15.23) – El a refuzat băutura, pe care I-au oferit-o oamenii, ca să golească deplin conștient paharul amar, pe care L-a luat din mâna Tatălui.

„Și răstignindu-L” – cât de în treacăt amintește Cuvântul lui Dumnezeu procedura de răstignire însăși, fără să ne dea detalii despre fapta de disprețuit a omului. „Căci niște câini Mă înconjoară, o ceată de răufăcători dau târcoale împrejurul Meu; Mi-au străpuns mâinile și picioarele; aș putea să-Mi număr toate oasele ...” (Psalm 22.16,17), Se plânge Domnul înaintea lui Dumnezeu. Nu și-au amintit cărturarii de psalmul acesta, care cu o mie de ani mai înainte vorbea despre ceea ce făceau ei aici? „Pe Isus din Nazaret ... L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege” (Faptele Apostolilor 2.22,23). – „Voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn” (Faptele Apostolilor 5.30; 10.39). Noi știm ce fel de lemn era acesta –

³⁰ Singurul lucru, pe care Scriptura îl spune, este, că el, chiar dacă era „în afara porții cetății”, era totuși „aproape de cetate”, și evident într-un loc cu multă circulație (Ioan 19.20).

³¹ Pentru aceasta se lua vin acru; pe de altă parte prin cuvântul „fier” nu este vorba de altceva decât de un amestec amar, așa cum este în cazul uleiului de mir.

Răstignirea

„fiindcă este scris: ‚blestemat e oricine este atârnat pe lemn’” (Galateni 3.13; Deuteronom 21.23). El lemnul blestemat.

Dar ce a făcut omul din „lemnul blestemat”? Cât de complet a uitat el că această cruce și Cel răstignit mărturiseau împotriva oamenilor! În loc de aceasta a făcut din ea un element al venerării idolatre, așa cum Israel „a adus tămâie” marelui model al acesteia, „șarpele de bronz, pe care l-a făcut Moise” (2 Împărați 18.4), „Nehuștan”, până când Ezechia „l-a tăiat în bucăți” și l-a scos din Templu.

Cu cât dezgust ar trebui credinciosul să se îndepărteze de ceea ce slujește numai cărnii și simțămintelor ei evlavioase!

Însă el se îndepărtează cu același dezgust și de lipsa de simțăminte, despre care noi găsim aici un exemplu îngrozitor. „După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți” (Matei 27.35). Posedarea unei haine, bucuria îmbogățirii fără efort sunt suficiente pentru a ține departe de aceste inimi reci toate impresiile rezultate din aceste evenimente – însă mai târziu vom vedea cum Duhul Sfânt era preocupat în mod deosebit să dea naștere la astfel de impresii în aceia care au fost prezenți, spre câștigul lor veșnic (Luca 23.40 și versetele următoare). Cu câtă scrupulozitate au procedat, „le-au făcut patru părți: câte o parte pentru fiecare ostaș” (Ioan 19.23), au tras chiar la sorți pentru hainele Sale – un sentiment al dreptății, nepotrivit într-un loc al nedreptății – și au constatat „ce să ia fiecare” (Marcu 15.24)! În aceeași lipsă de înțelegere a stăruit poporul; căci noi citim: „Mulțimea sta acolo și privea” (Luca 23.35,48), târguirea soldaților și Fiul Dumnezeului celui viu atârnat pe lemnul blestemat erau pentru ei nimic altceva decât un „spectacol”!

Ce erau toate acestea pentru Domnul, care atârna acolo între cer și pământ într-o stare chinuitoare! „Ei se uită la Mine și Mă privesc, își împart hainele Mele între ei și aruncă sorți pentru cămașa Mea” (Psalm 22.17,18) – „Părăsit de oameni” (Isaia 53.3) El atârna acolo, și acum încă singur și neînțeles, așa cum a fost pe tot drumul Său, „asemenea pelicanului în deșert, ca o cucuvea din locuri pustii ... ca vrabia singuratică pe un acoperiș” (Psalm 109.6,7)!

Și în ce înjosire totodată! Încă înainte să moară, moștenirea este deja împărțită, o moștenire care ne oferă dovada clară a sărăciei Lui totale. Chiar și cămașa prețioasă, care „n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos” (Ioan 19.23), putea veni numai de la mâini pline de dragoste. Ce posedă El în lumea aceasta? El, Cel căruia Îi aparține „argintul și aurul” (Hagai 2.8) și „toate animalele de pe o mie de dealuri” (Psalm 50.10), a renunțat la toate acestea; nu avea nici măcar un statir, atunci când au venit „cei care strângeau darea pentru templu” (Matei 17.24). În mod justificat a scris apostolul corintenilor: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9).

Toate acestea au avut loc „ca să se împlinescă Scriptura” (Ioan 19.24,28,36,37), așa cum găsim mereu notat în evanghelia după Ioan cu privire la ultimele ore de suferință ale Domnului. În toate acolo voia lui Dumnezeu, Tatăl, care se împlinește, este singura voie căreia Fiul S-a supus; și la această ocazie aici se adaugă: „Ostașii deci au făcut aceste lucruri”. Și ei, păgânii, a căror răutate și brutalitate părea că triumfă asupra tuturor, ca și asupra

Răstignirea

Domnului, erau totuși numai unelte în mâna lui Dumnezeu. – Cât de inutil a fost acolo, că „apoi au stat jos și-L păzeau”!

„Și I-au pus deasupra capului acuzația scrisă.” Care era conținutul ei? Fiecare din evangheliile ne relatează numai o parte din ea; dacă punem laolaltă aceste relatări, atunci găsim formularea: „Acesta este Isus, Nazarineanul, Împăratul iudeilor.” (Matei 27.37; Marcu 15.26; Luca 23.38; Ioan 19.19). – „Isus Nazarineanul”, acesta este Salvatorul venit în smerenie pe pământul acesta; „Împăratul iudeilor” – aceasta ne amintește de adevărata Lui maiestate, dar și de lepădarea Lui de către popor, precum și la slava Lui pe pământul acesta, acum încă viitoare, pe care El nu a găsit nimic altceva decât moartea pe cruce infamă.³²

„Deasupra Lui era o inscripție cu litere grecești, latinești și evreiești” (Luca 23.38). Dumnezeu a lăsat să se facă cunoscut de pe cruce în limba științei, în limba administrativă oficială și în limba religioasă, cele trei limbi internaționale cunoscute cel mai bine în vremea aceea, „pus deasupra capului Său”, vizibil pentru toți, ușor de înțeles de fiecare care trecea pe alături, drepturile legitime ale Fiului Său, care S-a smerit așa de mult aici – și prin aceasta și nechibzuința și îndrăzneala învinovățirii aduse Lui. Smerire și slavă totodată, aceasta este ceea ce credința recunoaște în Cel răstignit, și de asemenea și Pilat, împotrivor față de adevăr, este unealta în mâna lui Dumnezeu, ca să dea mărturie pentru adevăr.

„Mulți din iudei au citit această inscripție, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate. ... Preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis deci lui Pilat: „Nu scrie «Împăratul iudeilor», ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul iudeilor»” (Ioan 19.20,21). Marii preoți, temându-se de adevăr și foarte supărați de batjocura cuprinsă în această inscripție, sunt constrânși să se plece jugului roman, pe care tocmai l-au recunoscut (Ioan 19.15). „’Ce am scris, am scris’, a răspuns Pilat” (Ioan 19.22).

„Împreună cu El au fost răstigniți doi tâlhari: unul la dreapta și celălalt la stânga” (Matei 27.38). Însoțit în felul acesta El a ieșit din cetate (Luca 23.32), în această însoțire Îl vedem la cruce, pentru ca și cel mai orb să poată recunoaște ce loc a dat omul Aceluia care era Dumnezeu „binecuvântat în veci” (Romani 9.5). Și groapa Lui „a fost rânduită împreună cu cei răi, dar mormântul Lui a fost cu cel bogat” (Isaia 53.9; Matei 27.57 și versetele următoare). Însă atâta timp cât lui Dumnezeu I-a plăcut, cât era necesar pentru împlinirea planurilor Sale, omul a avut mână liberă, El, Cel nevinovat, „a fost pus în numărul celor fărădelege” (Isaia 53.12). În El trebuia să se împlinească ce era scris: „El a fost pus în numărul celor fărădelege” (Luca 22.37).

Aceasta este ceea ce noi vedem din partea omului pe Golgota, „unde L-au răstignit și împreună cu El alți doi: unul de o parte și altul de alta, iar Isus la mijloc”!

Ce contrast pentru timpul de după cruce și mormânt, când El ca „Cel întâi-născut dintre cei morți” vine în mijlocul alor Săi (Ioan 20.19) – un privilegiu, pe care noi îl posedăm și astăzi prin credință! (Matei 18.20) – Și când ai Săi vor fi luați în cer, ei Îl vor vedea ca „Miel în

³² Unii consideră că inscripția ar fi fost diferită în cele trei limbi; Marcu ar reda pe scurt conținutul (motivul principal al acuzării), în timp ce ceilalți evangheliști ar cita fiecare una din cele trei inscripții. (Compară cu P. F. Regard: Die Überschrift am Kreuz.)

Răstignirea

mijlocul scaunului de domnie și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor” și Îl vor preamări în adorare veșnică.

Și cu totul altfel va fi când El va veni a doua oară pe pământul acesta: atunci El va veni „în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi” (Iuda 14,15), nu în smerenie, ci în slavă, nu ca Miel, ci ca „Leul din seminția lui Iuda”, ca Cel care „a biruit”, nu ca să salveze, ci „ca să facă judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți”. Cum le va fi atunci acelor judecători și batjocoritori! Atunci nu făcătorii de rele, ci noi, răscumpărații Lui, Îl vom înconjura pe Domnul nostru scump și preaiubit!